Written by - நல்லை – வீரவநல்லூர்…,ஸ்ரீ ராம் விக்னேஷ்.., -
Friday, 02 November 2018 21:40 - Last Updated Friday, 02 November 2018 21:42

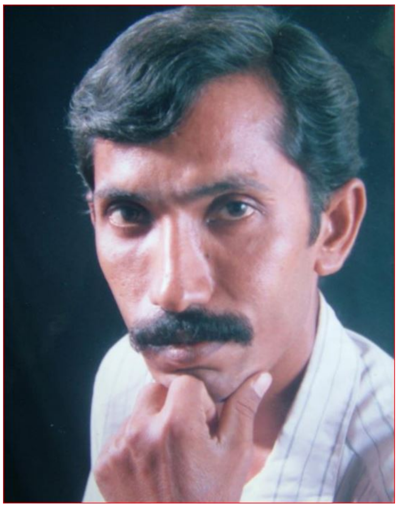

“□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□ *:□□□□□□□□*
□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□”□□□□□□ *(□□□□□□□□□□□□ – 1102)*

இதயத்தை நிறைத்து நோகும்
என் காயம் மாற உந்தன்,
அதரத்தின் அழுத்தல் அன்றோ
ஔஷதம் ஆகும் கண்ணே…!
உதயத்தின் தோன்றல் போலே
உன் துணை தந்து என்னை
கதைதன்னில் நாயக னாக
கண்ணே நீ ஆக்கு ஆக்கு…!

உந்தனைக் கண்ட நாளாய்
உள்ளத்தால் உருகி நான்தான்
எந்தனை மறந்தே போனேனே..,
எதுமறியாப் பித்தன் ஆனேனே…!
வந்தெனை அணைக்க வேண்டும்,
வாழ்விலே நீ கலக்க வேண்டும்..,
சொந்தமாய் ஆக வேண்டும்..,
சொர்க்கத்தைக் காட்ட வேண்டும்…!

எத்தனையோ பெண்களோடு,
என் வாழ்வில் பழகி யுள்ளேனே..,
சுத்தமாய் நெஞ்சில் தொட்டுச்,
சுகித்தவள் எவளும் இல்லை…!
பித்தனாய் ஆக்கி என்னைப்,
பின் சுற்ற வைத்தாய் :விந்தை..,
சொத்தென எனக்கு வேண்டும்..,
சொந்தமாய் ஆகு ஆகு…!

ஆத்தாளும் அப்பனும் தான்
அண்ணன்மார் அனைவருந் தான்,
பார்த்துனக்குப் பேசி வதைத்த,
“பரதேசி” வேண்டாம் கண்ணே…!
காத்துக் காத்து நானிருந்து,
கண்ணில் குழி ஆகிப் போனேன்…!
நேத்துவந்த எவனைத் தானும்,
நினைக்காதே : வந்து சேரு…!

நினைவிலே வாழ்ந்து : ஆழ்ந்து,
நெஞ்சாலே உருகிப் போனேன்.,
உனைவிட எதையும் எண்ண,
உள்ளத்தில் பலத்தைக் காணேன்..!
மனதைன்னில் வந்து சேரு.,
மார்புக்குச் சொந்த மாகு..,
மனந்தன்னில் மகிழ்ச்சி பொங்க
மணமகள் ஆகு : ஆகு…!

Srirham Vignesh <bairaabaarath@gmail.com>